

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

31-1-52

KUIFJE

Nr 5

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

Zal Renaat ontsnappen aan de greep van de bandiet?

Onze brievenbus

G. Van der Donkt, Ste-Maria Oudenhove. — Ik heb veel plezier beleefd aan je mooi versje. Jammer dat ik het bij plaatsgebrek niet in ons blad kan afdrukken. Er zal zeker wat gedaan worden ! Met mijn hartelijkste groeten aan de hele familie.

Jozef Govaerts, Schelle. — Er zal rekening gehouden worden met je brief. De gevraagde albums werden opgestuurd. Beste groeten.

Maurice Beima, Haren-Groningen. — Je briefje goed ontvangen. Die zaak komt in elkaar ! Nog wat geduld.

Jan Broux, Oostende. — Er zullen weldra enkele specimen van onze chromo's in ons blad gepubliceerd worden. Hartelijk.

Dirk Deblauwe, Emelgem-Izegem. - Het is geen gefantaseerde naam zoals je wel denkt, maar meer kan ik er je ook niet over vertellen. Met mijn hartelijkste groeten, ook voor je makkers op 't college.

Ignace Zwartjes, Brugge. — Ik hoop dat je nog meer genoegen zult beleven aan ons blad. Ik zal van mijn kant mijn uiterste best doen om Kuifje nog mooier en boeiender te maken !

Willy en Marc Van Halen, Heverlee. — Kapitein Haddock en Bobbie stellen het heel goed en danken jullie voor de wensen. Ze laten jullie van hun kant eveneens het beste wensen voor dit nieuwe jaar.

Willy Sansen, Poperinge. — Hartelijk dank voor je vriendelijk kaartje.

Jan Hobbema, Delft. — Ik zal zeker rekening houden met je opmerkingen. Krijg ik eens je opinie over ons blad ? Beste dank en hartelijkste groeten.

Nogmaals beste dank en hartelijkste wensen aan de volgende lezers die me een kaartje gestuurd hebben ter gelegenheid van Nieuwjaar : Jaak Herbots, R. Langras, van Assen Drente, Hugo Lepée, van Merksem; Christiane van de Sande, van Haacht; Paul en Erwin Embrechts, van Hoogstraten; Godelieve Hendrickx, van Antwerpen; K 17673, Guillaume Verschelden, François Rosel, van Vilvoorde; Freddy Arkesteyn, van Diest; Daniel van Deynze, van Bellem; Willy De Zutter, van Knokke; André Cranincx, van Leuven; Luc Bestebroer, van Zonneveld; Boudewijn Delaere, van Kortrijk; Lode en Laura Claessens, van Antwerpen; Herman L'Ecluse, van Dilbeek; Paul Merckem, van Eisden; K. Bellon, Van Antwerpen, **en al de anderen die ik hier nog mocht vergeten zijn.**

Peter Klouwens, van Rotterdam zond me een nieuwjaarsversje dat ik graag had opgenomen in ons blad. Maar dat eeuwige plaatsgebrek is weer eens de oorzaak dat het niet mogelijk is. Niettemin mijn hartelijkste dank !

Robert Devos, van Proven. — Hartelijkste dank voor je oprechte trouwbetuiging. Ik ben er van overtuigd dat er binnenkort in Proven veel meer Kuifjeslezers zullen zijn, dank zij Robert Devos !

Hoe moet men naar Kuifje schrijven ?

Er zijn maar weinige dingen die ik liever doe dan het lezen van de correspondentie van mijn lezers.. Dat is iedere dag het eerste punt op mijn programma, en daarmee zet ik mijn dag telkens zeer goed in, want ik voel me dan zo innig verbonden, gevolgd, begrepen door mijn vrienden, dat ik steeds met nieuwe moed aan 't werk schiet om ons blad nog beter, mooier en interessanter te maken.

Maar soms heb ik het niet gemakkelijk bij het behandelen van de drukke briefwisseling met de Kuifjesvrienden. Ziehier waarom : Er zijn veel jongens en meisjes die in eenzelfde brief over vijf verschillende zaken spreken : over hun voorkeur inzake tekenverhalen, hun antwoord voor het openbaar onderzoek « Jullie krijgen het woord », een aanvraag om lid te worden van de Kuifjesclub, de keuze van hun geschenk voor de Kuifjesbons die ze in hun brief gestopt hebben en ten slotte dan nog een paar inlichtingen in verband met een opstel dat ze moeten maken.

Zoals in ieder groot bedrijf zijn er ook bij Kuifje verschillende afzonderlijke diensten die ieder hun eigen taak hebben; de redactie, de afdeling prijsvragen, de Kuifjes Bons, de Kuifjes Club, de abonnementsdiensten, enz.

Wanneer je nu in eenzelfde brief verschillende vragen stelt die door verschillende diensten moeten behandeld worden, dan duurt het soms een hele tijd eer je brief naar al die diensten doorgegeven en door hen behandeld werd. Daarom een goede raad, die tevens een goede dienst is die jullie Kuifje kunnen bewijzen : Wanneer je ons schrijft en verschillende zaken te vragen hebt, richt je dan steeds op een afzonderlijk blaadje papier dat telkens je volledige naam en adres draagt tot ieder van die diensten waarvan je een of andere inlichting nodig hebt. **Dus b.v. een briefje voor de redactie om je opinie te geven over de verhalen, een briefje voor de prijsvraag « Jullie krijgen het woord », een briefje om je lidmaatschap aan te vragen bij de Kuifjes Club, en nog een ander zo nodig voor de Dienst van de Kuifjes Bons. Al deze losse briefjes mag je natuurlijk onder één en dezelfde omslag verzenden. Wanneer je met deze wenken rekening wilt houden, dan mag je er van overtuigd zijn dat je snel antwoord zult krijgen op al je vragen.**

Doen jullie dat zo in het vervolg, vrienden ?

Afgesproken !

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P. Ch. R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334.
Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE's BON

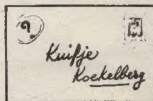
E. VAN HOVE, Leuven. — We stuurden je geschenk naar het adres door jou aangegeven, Sint - Hubertusstraat, 13, maar het pakje keerde terug met de vermelding « onbekend ».

M. GARCEL, Melle. — Vijftig punten voor reeks 3 van « Reinaert de Vos ».

A. GHILINEN, Straalstraat, 20. — Naam van stad of gemeente was totaal onleesbaar !

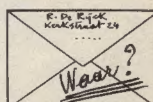
M. TAENUBE (?) Bracquegnies. — Je stuurde ons vijftig punten voor reeks I van « Reinaert de Vos ». Je adres is echter onleesbaar !

M. VAN OLIEBERGHE, Herenstraat (?). — 50 punten voor reeks 1 van « Reinaert de Vos ».

A. MATHIEU van Verviers. — De portefeuille, die we je zonden, kwam terug. Wil je volledig adres meedelen ?

X. te Elgem (?). — Tweehonderd punten voor een portefeuille. Je adres was niet meer leesbaar.

MAGGY X van Haut-Fays. — 60 punten voor decalcomanies.

GEORGETTE X. — 50 punten voor reeks 3 van « Reinaert de Vos ».

X van Belsele. — 50 punten zonder verder uitleg.

X van Brussel. — 132 punten voor drie premies ?

X van Vorst/Kempen. — 200 punten opgezonden als drukwerk.

Wie zijn pakje herkent, schrijft ons onmiddellijk en vergeet zijn *volledige naam en adres IN DRUKLETTERS GESCHREVEN* ditmaal niet!

OPGELET !

Alleen de premies welke op de lijst voorkomen (zie blz. 8 van dit nummer) zijn verkrijgbaar. Indien je zelf niet kiest, kiezen wij in je plaats !

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Kapitein Carstenz heeft Cori als scheepsjongen aangeworven op de « Pera ». Op een nacht, als Cori naar het schip wil roeien, wordt hij door Jasper Nebbens aangevallen en naar het ruim van een boot gebracht...

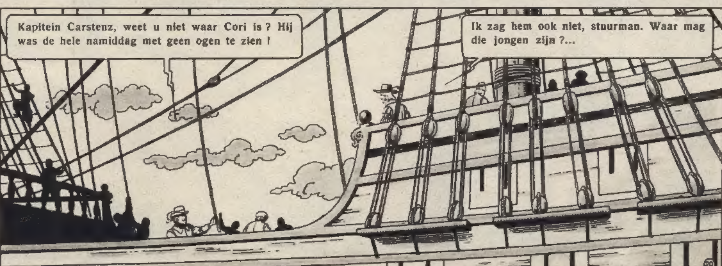

OP DE « ARNHEM » EN DE « PERA » HEERST ER EEN GEWELDIGE DRUKTE. DE VOLGENDE DAG ZULLEN BEIDE SCHEPEN HET ANKER LICHTEN...

(Wordt voortgezet.)

Alleen de dieren begrepen hem

VERHAAL VAN Y. DUVAL ILLUSTRATIES VAN J. LAUDY

TOEN ik nog een kleine jongen was, woonde ik met mijn ouders op het uitgestrekte landgoed waarvan m'n vader rentmeester was. De eigenaars kwamen slechts in de mooiste maanden van het jaar en het gebeurde wel, dat de graaf in de winter met enkele vrienden kwam jagen. Maar, zo'n jachtpartij duurde nooit lang en practisch waren we dus bijna heel het jaar alleen te midden van het park en de bossen. Ik had noch broers noch zusters. Daar we ver van het dorp woonden had ik slechts één speelkameraad, de zoon van de boswachter. Hij heette Jef, was vijftien jaar, erg groot, ietwat ziekelijk en was steeds gekleed met een leren vest. dat hem te wijd was.

Winter en Zomer droeg hij een kleurloos vilten hoedje en zware schoenen met spijkers beslagen. Ik veronderstel, dat hij er dwaas, belachelijk uitzag, maar in die tijd merkte ik daar niets van. Ik hield van zijn zachte ogen en zijn blik die een verre droom najoeg. In het dorp noemde men hem « de onnozele », en dat was niet boos bedoeld, men wou er veeleer « onschuldig » dan eigenlijk « dwaas » mee zeggen. Ik begreep ook niet waarom mijn ouders niet in hun schik waren met mijn vriend en me steeds op het hart drukten geen dwaasheden uit te halen.

Jef was haast eens zo groot en veel ouder dan ik, en hij vertelde me over de insecten, de planten en de wolken met woorden die me even vreemd als wonderlijk in de oren klonken.

Op school zaten we naast elkaar op een bank en tijdens de vacantie zwierven we de hele dag door veld en bos. Wanneer het donker werd, vroeg ik om terug naar huis te keren en het kostte me telkens moeite Jef daartoe te overhalen. Hij beweerde, dat hij liefst onder de sterrenhemel sliep daar de natuur alléén 's nachts haar waar gelaat aan de mens vertoont...

— 's Nachts komen al de dieren bijeen en praten en al de planten en bloemen heffen een tip van de sluier op, die hun geheimzinnig leven bedekt. Maar, dieren en bloemen praten niet met iedereen, doch slechts met mensen die hun vertrouwen waardig zijn...

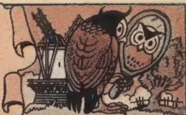
Zo vertelde Jef en ik luisterde met grote ogen. Het trok me aan, en schrikte me af tegelijkertijd. Ik hield Jef in ieder geval voor erg verstandig en waarom meester Martens hem steeds laatst rangschikte, begreep ik niet.

(Zie vervolg in dit nummer.)

Tijl Uilenspiegel

In een herberg te Aalst wordt een buitenaar ruw bejegend door een Spaans soldaat en dat kan Lamme niet verdragen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

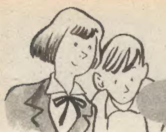

Het PLATINA-BEELDJE

Ras Lipari Mahonen heeft besloten naar Abessinië terug te keren. Zijn schatten, waaronder het Platina Beeldje, vertrouwde hij toe aan Colerette, de detective, die met Jaak, Marina, Sidonie en de kanarie, de reis meemaakt. Na tal van ongelukken komen ze eindelijk in Marseille, waar ze zullen inschepen op de Ruiten Aas. In afwachting gaat Jaak op onderzoek uit...

DE MAN MET DE BRUINE BROEK

SEDERT een uur waren de Ras Lipari Mahonen zijn schatten en zijn gevolg aan boord. De sirenen van de *Ruiten Aas* huilden drie maal lang en schril in de avondstilte.

Op bevel van de detective had men de plaatsen, gereserveerd voor tweede en derde klas, zorgvuldig gesloten. De kajuiten eerste klas, aan bakboord gelegen, waren eveneens afgesloten en de achttien hutten aan stuurboord, verdeeld over twee verdiepingen, boden verblijf aan de Ras en zijn gevolg. In de beneden verdieping waren verschillende beschotten weggeruimd, zodat de Ras hier over kleine wachtkamers, twee grote salons, een werkkabinet en een slaapkamer beschikte. Boven hem logeerden, van voor naar achter, Colerette, Marina, Jaak, Sidonie en Colonel — ja, ook deze had zijn eigen hut met badkamer (dat spreekt vanzelf) — Tiffon-Palamos, Laitance en Balkis, een jonge Ethiopische van edele afkomst. Zij had een Kaukasische gouvernante, Mej. Gachvili, die haar dag noch nacht verliet, alhoewel deze gouvernante een eigen kajuit had.

Tussen de kamer en het kabinet van de Ras wes er een deur, die uitgaf op de trap naar de hoger gelegen brug. Ze werd, voor alle zekerheid, gesloten. Tegen die deur, in de oude kajuitgang, richtten stevige matrozen een versterkte kamer in. In afwachting dat dit werkje zou klaar zijn, had Colerette zijn kostbare last in de koffer van de kommandant geborgen. Hij stond er voor, een wapen in de hand.

In een kamer, die aan het salon van de eerste klas paalde, richtte Jaak zijn beeldhouwersatelier in en dat vergde heel wat heen en weer geloop tussen die kamer en de loopbrug. Tijdens deze bezigheid, overhandigde een oude man met een bolhoed hem een pak en zei, dat hij door Michelangelo Olivarès gestuurd was.

De grote kraan pikte de laatste kisten op, die nog op de kade stonden, en liet ze in het ruim neer.

De loopbrug werd ingehaald en de sirene huilde een laatste groet. Langzaam kwam het schip van de kade los, wendde zijn steven naar zee en voerde met zich de Ras en zijn fortuin...

Op het promenadedek installeerde de Ras, geholpen door zijn kamerheer en zijn operadirecteur, zijn kleine spoorweg. Toen de Franse kust in de avond verdween, gaf Colerette aan M. Thiais opdracht zijn beschermelingen te roepen. Thiais was *maître d'hôtel*, dezelfde die Jaak over de loopbrug had zien komen om aan de matrozen bierflessen uit te delen.

Jaak en Marina gingen dadelijk naar hun oom toe en luisterden vol belangstelling naar zijn speech :

— Ik weet dat jullie zich niet voor mijn werk interesseren. En moesten jullie er wel interesse voor hebben, kwam dit op hetzelfde neer, omdat jullie er geen snars van begrijpen.

— Dat is waar, antwoordden Marina en Jaak in koor.

— Op dit grote keerpunt in ons avontuur, wil ik jullie toch in enkele woorden meedelen hoe de zaken staan. Wanneer ik jullie een overzicht van deze gebeurtenissen geef, heb ik ze meteen zelf ook vaster in het hoofd. Jullie zijn tevens de enige wezens aan boord in wie ik volledig kan vertrouwen. Ik laat de Ras er natuurlijk buiten : het is een kind. Tifon-Palamos en Laitance laten we ook buiten beschouwing, alhoewel men nooit kan weten... Er zijn ook nog Sidonie en Colonel, maar beiden zijn te dom. Luister dus met twee oren! Dank zij mijn inspanningen en onverpoosde waakzaamheid zijn de schatten van de Ras in de haven gekomen. Men mag dit wel met recht zeggen, na al de geraffineerde aanvallen en listen van onze vijanden. Zij hadden waarachtig alles in het werk gesteld om de veilige inscheping te Marseille te beletten. Is dat niet reeds een belangrijk resultaat ?

— Heel zeker, oom, zei Marina.

— Meer dan belangrijk, het is merkwaardig, zei Jaak.

— Dat schijnt me inderdaad niet overdreven, maar... maak je geen illusies, ik ben nog niet aan het einde van die calvarie! Marseille-Djibouti is met de *Ruiten Aas* ongeveer zeventien dagen varens. Zeventien dagen vertegenwoordigen een respectabel aantal uren...

De man met de bruine broek ledigde zijn kruik op hun gezondheid...

— Vierhonderd en acht, zei Ypsilon.

— En een respectabel aantal minuten...

— Vier en twintig duizend vierhonderd tachtig, zei Ypsilon weer.

— Goed, goed, overdonder ons niet met die hersengymnastiek! De Platina Kat is ieder van die minuten in gevaar, want het is zeker, dat er tussen de leden van de bemanning meer dan één vertegenwoordiger van de bende van Dubbel-Zes is. Ik ben dus verplicht de honderdtwintig leden van de bemanning in het oog te houden. Bij toeval kwam ik vandaag te weten hoe de leden van de bende met elkaar contact houden. Hierdoor kan ik een strengere controle uitoefenen en misschien een en meer van die schavuiten aanhouden...

— Bravo, oom!

— Danke, maar lopen we de tijd niet vooruit... In afwachting zal m'n tactiek er in bestaan, de hand te leggen op een nieuwe domino-brievenbus die niet zulk 'n onbenullige boodschap bevat. Eens in het bezit van een echte boodschap van Mijnheer Twaalf, kan ik met zekerheid optreden en de rechte mannetjes op het droge zetten. Intussen wens ik jullie veel pret tijdens de reis en... mond dicht!

Na dit plechtig onderhoud, confereerden Marina en Jaak op hun beurt. Het liep veel vlugger van stapel en was veel gezelliger.

— Bevalt het jullie aan boord? vroeg luitenant Morovitch, die voorbij kwam. Hij was zwaarlijvig en lachte met een driedubbele kin, terwijl zijn kleine, olifantenogen blonken.

— O ja, mijnheer, antwoordde Marina, mogen we een kijkje nemen in het schip?

— Natuurlijk! Doe wat jullie lust. Waar willen jullie beginnen?

— Liefst beneden, bij de machines, zei Jaak vlug.

— Ik zal jullie even op de goeie weg zetten...

Tien minuten later stonden de kinderen op een smalle, ijzeren loopbrug en blikten in « de hel van het schip ». Beneden hun voeten stonden twee stokers. De ene droeg een blauwe, de andere een bruine broek. Hun bovenlijf was naakt en hun gezicht moorzwart. Onophoudend schepten ze steenkool in de reusachtige muil van de ovens. De metalen wanden trilden op het rhythme van de machines en de hitte was haast ondraaglijk. Eindelijk was het werk klaar. De deuren van de ovens werden gesloten en de man met de bruine broek keek even op naar de jonge passagiers. Hij lachte en ledigde zijn kruik op hun gezondheid.

— Heb je dat gezien? lispelde Jaak tussen de tanden.

— Linkeroog, antwoordde Marina.

« De steward loopt en de stoker lonkt », zo stond het op het papiertje van M. Twaalf. De stoker met de bruine broek lonkte!

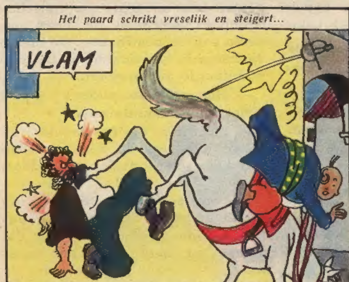
Volgende week :

DE PHARAO DOET BESPARINGEN

De Smaragden van de Conquistador

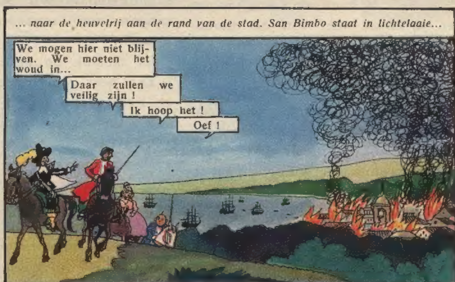
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Onze vrienden maken van de algemene verwarring gebruik om de stad te ontvluchten. Kaddoer komt echter in botsing met een piraat...

Alleen de dieren begrepen hem

VERVOLG

OP een Zaterdag hadden we padden gevist in de vijver. Wanneer ik zeg « gevist » is dat slechts om de gewone term te gebruiken, want Jef zou nooit een dier enig leed gedaan hebben. Hij ging bij de oever op de buik liggen en klakte zacht met de tong: hij riep de padden en ze lieten zich vangen.

We bekeken hun doening enkele minuten en lieten hen dan weer terug in de vijver.

Toen we huiswaarts gingen zei Jef:

— Rob, je bent een beste jongen en je houdt echt van de dieren. Zal ik je deze nacht naar hun rijk leiden?

— Hun rijk?

— Ja, je zult zien dat de dieren graag mensen in hun midden hebben, die hun nooit pijn deden: om hun vertrouwen te winnen, moet je goed zijn. Indien je wil meekomen, fluit ik deze nacht onder het venster van je slaapkamer en wacht je op de bank nabij het washuis.

Die avond, nadat moeder me toegedekt had, vocht ik tegen de slaap. Ik wou absoluut wakker blijven en met Jef meegaan. Ik wou met hem toegang krijgen tot het rijk van de dieren.

De eikenhouten staanklok sloeg traag en zwaar twaalf keer toen ik hoorde fluiten. Ik stond heel stil op, greep een paar kledingstukken en raakte veilig in de tuin. Het was een inktzwarte nacht. Jef liep voorop, aan zijn arm schommelde een lantaarn. Meer dan een uur liepen we zwijgend door het bos en kwamen eindelijk aan een open plek te midden van het dicht struikgewas.

— Ssst, stil, fluisterde Jef. Hier komen al de dieren van het woud iedere nacht bijeen. De jagers kennen deze plaats niet en de dieren voelen zich hier veilig. Ik kom hen zo vaak begroeten, dat ze me kennen en uit m'n hand komen eten...

Ik was gewend geraakt aan de duisternis en zag over het gras schaduwen glijden; ze kwamen en gingen heel langzaam en zonder vrees.

Jef ontstak de lantaarn.

Een hert, een hinde en twee reebokken keken naar ons op, maar vluchtten niet. Mijn vriend praatte met hen. Toen kwamen er een hele bende konijnen aangehuppeld en guitige eekhoorntjes lieten zich langs de boomstammen glijden.

Jef zette de lantaarn neer en uit de zak, die hij steeds bij zich had, haalde hij een handvol worteltjes, graan en noten.

Ik stond er beteuterd bij en dorst geen woord te zeggen. De dieren, anders zo schuw en wild wreven hun vochtige snuit tegen onze handen en ze aten gretig het lekkers dat Jef had meegebracht, en waaraan ze schijnbaar gewoon waren.

Plotseling kraakten droge takken achter ons en bijna op hetzelfde ogenblik verscheen de hoge gestalte van de boswachter. De dieren vluchtten in alle richtingen. De man schouderde zijn geweer...

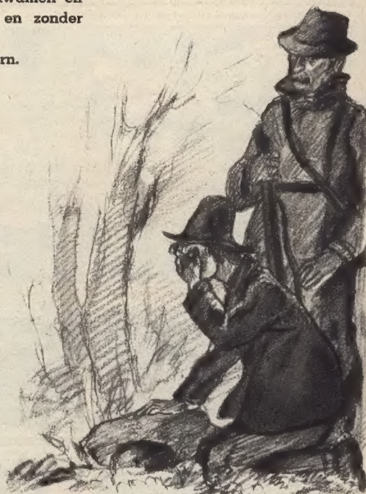
— Niet schieten, vader!

Het schot knaalde reeds.

— Mis, riep de boswachter, en willen jullie me nu eens vertellen wat jullie hier uithalen te middernacht?

De onnozele wierp zich op de grond en snikte hartverscheurend:

— Je hebt geschoten... het is gedaan... nu keren ze nooit meer weer...

Eet uit de vuist !

Lepels, vorken, borden, kruiken, glazen en ander eetgerei vinden we thans zo doodgewoon, dat we ons nooit afvragen hoelang dit alles reeds bestaat en hoe men zich vroeger aan tafel gedroeg ! Onze betovergrootouders aten uit de vuist en ze vonden het smakelijk !

DE SOEP WORDT IN HET MIDDEN VAN DE TAFEL GEZET

WIL je weten hoe men at omstreeks 1200 (ten tijde van de Kruistochten)? De soep, een afkooksel van vlees, ofwel melk, bier of wijn,

Wat er overbleef mocht hij opeten...

werd in een grote ketel of kom te midden van de tafel gezet. Men schaarde er zich omheen en weekte er zijn brood in. Daarna werd het vlees opgediend. Iedereen greep zijn mes en sneed, het stuk dat het best voorkwam, af. Wie geen mes bij zich had, gebruikte dat van zijn buurman. Er waren in die tijd geen borden en ieder lei z'n vlees op een stuk brood. Vlees en brood werden met beide handen in de mond geduwd, en of 't lekker was !

De prinsen hadden een tafelknecht, die het speenvarkentje, de ossenbil of wat ook, moest snijden en alle disgenoten een stuk geven. Wat overbleef, na dat iedereen zijn deel had gekregen, mocht de knecht opeten. Wie de handen niet te lang in de gemeenschappelijke schotel hield, geen te grote brokken in de mond stopte en zijn vlees slechts met drie vingers vastnam, gold als een voorbeeld van goede smaak en gemanierdheid. Van hygiëne was er in die tijd niet veel sprake, met als gevolg, dat iedereen jeuksel had. Met beide handen in het haar krabben was volkomen normaal, doch het aan tafel doen en daarna zijn vlees vastnemen was vreselijk onbeleefd en lelijk !

De bruidegom schrok zich haast een bult : ze at met een vork !

Wanneer de edelen en rijke lui, dorst hadden, riepen ze een knecht. Deze nam een beker in zilver of hout, vulde en reikte hem aan de dorstige, die de beker in één teug ledigde en weer aan de knecht overhandigde.

DE AVONTUREN VAN EEN GOUDEN VORK

DUIZEND jaar geleden huwde een Byzantijnse prinses een zoon van de Doge van Venetië. Tijdens het bruidsmaal bracht de prinses het eten met een kleine gouden vork, die twee tanden had, naar de mond en zowel de bruidegom als de overige gasten vonden dat wonderlijk en, zoals jullie kunnen raden, liet iedereen nu een aantal vorken vervaardigen. Veel succes hadden die wonderlijke voorwerpen echter niet; het was blijkbaar te ingewikkeld. Iedereen, ook prinsen en koningen, bleef uit de vuist eten. Nu moeten we opklimmen tot de XVI[e] eeuw om weer iets over vorken te horen. Het is een kronijkschrijver die vertelt dat, Hendrik III, koning van Frankrijk, en zijn hofhouding het vlees niet met de handen aanraakten, doch naar de mond brachten met gouden vorken, hoe moeilijk dat ook was !... Tijdens de regering van Lodewijk XV heeft de vork eindelijk burgerrecht verkregen. De Paus gaf zelfs de kloosterlingen toelating ze te gebruiken.

DE LEPEL IS DE OUDSTE BEKENDE

VAN al ons eetgerei is de lepel het oudste. De Romeinen kenden reeds kleine houten lepels « cochleare » geheten. In de Middeleeuwen zag men ze overal. Die lepels werden in de gemeenschappelijke schotel geplonsd, dan naar de mond gebracht, weer in de soep gestoken, enz. Wie z'n lepel vergeten was, kon die van zijn buurman wel even lenen. Montaigne, een Frans schrijver, werd eens op feest uitgenodigd bij Zwitsers. Deze lui, zo schreef hij, hadden zoveel lepels als er disgenoten waren en niemand durfde z'n hand in de schotel steken. Dat is werkelijk overdreven !

De hertog van Montausier vond de pollepel uit en, om deze uitvinding en om zijn keurigheid aan tafel stond hij wijd en zijd bekend als een « zonderling ».

Men zat niet al te graag aan zijn tafel, omdat het er « te netjes » toeging !

De pollepel uitgevonden door een hertog !

DE BORDEN DOEN HUN INTREDE

TIJDENS de Middeleeuwen werd het brood als bord gebruikt. Nadien en tot omstreeks het jaar 1650, gebruikte men schotels uit hout of metaal voor alle spijzen, behalve voor soep. De diepe borden of schotels waarin melk of soep werd opgediend kwamen nog later. Langzamerhand wordt het eetgerei niet meer aanzien als een weelde, doch als een noodzakelijkheid.

HOOG HET GLAS !

DE eerste bekers waren gemaakt uit hout, metaal of uit zwaar goud, dit al naar gelang de geldbuidel van de bezitter. Bekers uit kristal deden pas veel later hun intrede en in het

En vooral, niet op die mooie kraag morsen...

begin diende één glas voor heel de familie. We hoeven niet zo ver terug te gaan om bij arme mensen in de hoek van de kamer een kuip te zien met een glas er naast. Wie dorst had vulde zijn glas en zette het weer naast de kuip. Om microben maakte men zich geen zorgen ! In de tijd toen de mooie kanten halskragen werden gedragen, kwam de knecht toegelopen, telkens een dame dronk, om haar een schotel onder de kin te houden, opdat ze haar kleren niet zou bevlekken !

In de Middeleeuwen gebruikten al de disgenoten eenzelfde serviette om handen en mond af te vegen. Later kreeg ieder z'n eigen serviette, en nog later kwam het tafelkleed waaraan eenieder handen en mond mocht reinigen. Het was niet erg netjes. Ik geloof niet dat we zoiets thans nog mogen doen.

Intussen hebben we naast een tafelkleed ook elk een serviette gekregen, we zijn er dus merkelijk op vooruit gegaan. Of jullie die keurige, hygiënische, mooie tafelmanieren altijd prettig vinden ?

Neen, dat is een onbescheiden vraag !

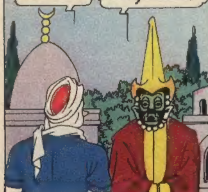
Iedereen mocht het tafelkleed gebruiken !

DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik, Suske en Wiske helpen Droesch-el-Omo in zijn strijd tegen Bibars de Panter. Daarna zoeken ze hun gids...

Inmiddels heeft sultan Droesch-el-Omo zijn tegenstander buitengeranseld en is de kalmte te Bagdad weergekeerd. De sultan geeft onze vrienden rijdieren voor de zware tocht naar het rijk van Koublaï Khan, dat zij na veel inspanning eindelijk toch zullen bereiken. In de Mongoolse steppen stoten zij op een Tartaars kamp. Een krijgshaftig ruiter komt hen tegemoet...

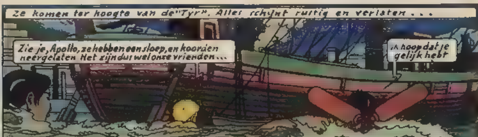
DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

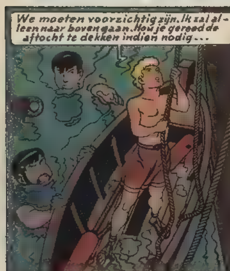
HET VERVLOEKTE EILAND

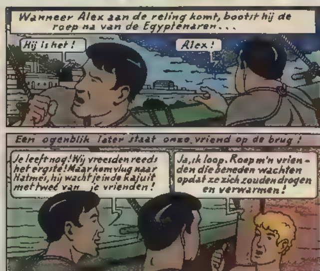
Alex is op het Vervloekte Eiland. Met zijn nieuwe vrienden tracht hij de boot, die voor anker ligt, te bereiken. Sardon heeft intussen het bevel gegeven Enak terecht te stellen..

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

(Wordt voortgezet.)

VOOR OF TEGEN gekooide vogels

De vraag « Voor of tegen de gekooide vogels » heeft onze lezers aangegrepen. Ze hebben hun beste pen ter hand genomen om hun opinie eens uit te drukken. Meer dan 9/10e van de deelnemers zijn tegen het opsluiten van de vogels. De zin « Ik zou zelf ook niet graag opgesloten zitten » komt in talrijke brieven voor. « En God heeft de vogels toch geschapen om vrij te vliegen ? » eveneens...

Er waren wel heel wat jongens en meisjes die een onderscheid maakten tussen onze inlandse vogels en de uitheemse of gekweekte, die buiten een kooitje van honger zouden omkomen. Dat onderscheid dient inderdaad gemaakt. Ik had graag nog meer antwoorden gepubliceerd, want er zijn ook meer inzendingen geweest dan naar gewoonte. Wie deze maal geen prijs kreeg, moet zijn kans wagen door aan ons nieuw openbaar onderzoek deel te nemen. Misschien zullen er dan meer antwoorden kunnen gepubliceerd en bekroond worden. Hier gaan dan de beste vogelinzendingen :

Leve de Vrijheid !

MEN MAG EEN VOGEL NIET UIT ZIJN OMGEVING WEGRUKKEN

God schiep de vogels in de lucht Wat God heeft gedaan is wel gedaan, daarom moet men het niet trachten te verbeteren. In een kooi zal een vogel zich trouwens niet gemakkelijk thuis voelen Wij zouden zelf ook niet graag in cel opgesloten zitten (Achiel Vander Elst, Turnhout : een vliegtuig « Vroum ».)

VOGELS OPSLUITEN IS IKZUCHTIG ZIJN !

Wie sluit nu toch zijn vrienden op? Zoudt ge een Indische prins een mensenvriend noemen, wanneer hij je gans je leven opsloot in een gouden kooi bij uitgelezen spijzen? Een vogelvriend gaat 's Zondags in de natuur genieten van hun zang en gaat er hun doenwijze na Hij lokt ze naar zijn tuin in woonbakje of heesters. In de Winter helpt hij zijn beproefde zangers met een rijke voedertafel en het onmisbare drinkbakje. In de vrije natuur alléén kan men de ware aard van de vogels leren kennen en begrijpen en er ten volle van genieten. (Paul Embrechts, Hoogstraten : een abonnement van zes maanden)

IK BEN IN PRINCIPE TEGEN EEN VOGEL IN EEN KOOI

Een wilde vogel hoeft niet achter tralies te zitten, hij moet in de vrije natuur kunnen leven. Maar, een gekweekte vogel, die nooit de vrijheid heeft gehad, die kan men in een kooi zetten. Maar ik zal zelf nooit een gekweekte vogel in een klein kooitje zetten. Al mijn vogels (tropische en gekweekte) zitten in een grote volière Dus volgend besluit : Wilde vogel in de vrije natuur en de gekweekte vogel mag men in een kooi zetten. (Jean Beunen, Berchem : een abonnement van drie maanden.)

Ha! de vrijheid is zo zoet!
Gouden kevie
Gouden kerker
Ha! de vrijheid is zo zoet!
Liever vrij, dan alle goed!

zong onze grote Gezelle, en ik ben het volkomen met hem eens Ook bewonder ik de vogels het meest in hun natuurlijke omgeving : de leeuwerik wanneer hij zijn lied zingt hoog in de lucht boven de velden De tjilpende mus wanneer zij op straat vecht met haar gebuur om het bezit van een broodkorstje en de wilde, vrije meeuw wanneer zij krijsend boven het water van de haven wiekt en in duikvlucht daalt om een stuk te pikken uit een drijvende broodklomp. (Jan Broux, Oostende : een boek.)

IK BEN ERG TEGEN GEKOOIDE VOGELS

omdat ze het meestal niet kunnen uithouden in kooien. Als je in de Lente, wanneer alle vogels vrij door het bos vliegen, een vogel in een kooi ziet zitten, dan is dat niet leuk. Het is wel leuk in de Winter, want dan hoeven de gekooide vogels niet te lijden. Dus blijf ik er bij : laat de vogels zoveel mogelijk vrij! E.-J. Folmer, Groningen : een boek.

EEN UITZONDERING

Ik hou het meest van vogels in de vrijheid. In onze hof komen in de Winter mussen, merels, roodborstjes en spreeuwen eten zoeken en ze kunnen er altijd hun buikje vullen Er is echter één uitzondering de kanarievogels ! Deze zijn door de vele jaren, die ze in gevangenschap doorgebracht hebben, de vrijheid niet meer gewoon Moest men ze laten vliegen, ze zouden van honger omkomen (Raymond van de Putte, Berchem/Antwerpen : een boek)

ZO VRIJ ALS EEN VOGEL

zegt het spreekwoord, dat op vele plaatsen misbruikt is, daar er tegen de wanden van vele huizen gevangen vogels treuren om hun verloren vrijheid Als vriend van Kuifje acht ik het mijn plicht de vogels en ook andere dieren te beschermen. Wilfried Dereere, Torhout : een wimpel

WEG MET DE ZORGEN !

Mijn gele kanarie verzorg ik uitstekend. Die fluit van « Weg met de zorgen, weg met 't verdriet » De andere vogels, die hun tehuis hebben in de vrije natuur, help ik ook Hen vangen doe ik nooit, want hun gadeslaan is veel te aangenaam. (Willy Gits, Sint-Lambrechts-Woluwe : een wimpel)

EEN VOGEL DIE BEST IN EEN KOOI ZIT

Ik zie gaarne een vogel in de lucht én in de kooi Een papegaai b.v., zie ik het liefst in een kooi Men kan hem doen praten en soms zijn ze er op geslepen de muit te doen openen. Onze papegaai zegt altijd dat we braaf zijn, zolang hij in de muit zit. Laat men hem er uit, dan maakt hij ons uit! (Antoine Vandenbossche, Aalst : een omslag briefpapier « Kuifje ».

WAAROM EEN VOGEL IN EEN KOOI HOUDEN ?

Ik zie die lieve diertjes veel liever in de vrije natuur, daar behouden ze ten minste hun vrolijkheid en klinkt hun gekweel veel rustiger en vrolijker, terwijl in een kooi hun lied meer op een hulpgeroep trekt Werkelijk, ik hou meer van de lelijkste vogel in de lucht, dan van de mooiste vogel in de kooi ! (Herman Marien, Mortsel : een spel)

KUIFJE [illegible]VRAAGT [illegible] VRIENDEN

*

DE BESTE GRAP

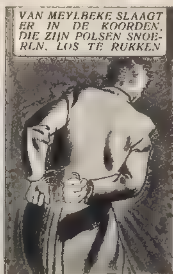
[illegible] beste [illegible] gelezen of [illegible] heeft doen lachen? Vertel ze in een tiental regels en zend ze [illegible] Dinsdag 5 Februari naar de redactie van « Kuifje », met de vermelding : Openbaar onderzoek JULLIE KRIJGEN HET WOORD !

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Eribert en zijn handlangers hebben van Meylbeke gevangen genomen op het ogenblik dat hij naar Europa wilde inschepen. Eribert wil Renaat in het water doen werpen, maar er wordt geschoten...

Teksten en tekeningen van F. Craenhals.

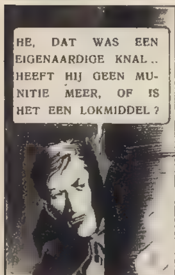

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau willen weten wat er in de tempel omgaat tijdens de godsdienstplechtigheden. Vermomd gaan ze er heen..

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

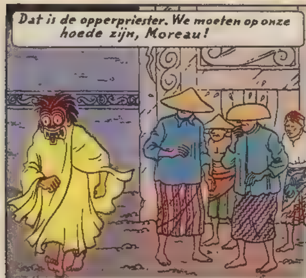

(Wordt voortgezet.)

Avontuur in Mexiko

Don Vicente heeft het zo aan boord gelegd, dat de Indianen opstaan tegen het Spaans gezag. Hij heeft de gouverneur gevangen gezet en zelf de macht in handen genomen. Don Manuel smeekt de Maya's een einde te maken aan de strijd...

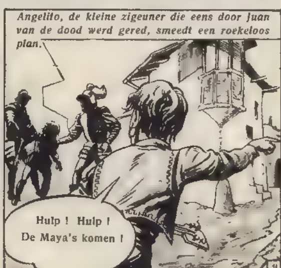

(Wordt voortgezet.)

HET IVOREN MASKER

Marco Polo wërd gouverneur van de provincie Jang Tsjoe. De jaloerse dignitarissen berokkenen hem veel moeilijkheden. Het Ivoren Masker verschijnt en hèel de stad vreest een ramp...

IN HET BLAUWE PAVILJOEN STAAT EEN RIJK BELADEN TAFEL.

DE ONDERVRAGING LEVERT GEEN RESULTAAT OP. MEN VINDT GEEN BEWIJZEN DAT EEN VAN HEN ZOU SCHULDIG ZIJN. INTUSSEN VOLGT TIMOER DE VALSE SUN...

TIMOER VERLAAT SUN EN VOLGT DE BOODSCHAPPER. HIJ GAAT HET PALEIS BINNEN LANGS DE STALPOORT. DE WACHTERS LATEN HEM VOORBIJGAAN...

Volgende week : HET TEKEN VAN DE DOOD !..

DE RING VAN GIBIL

Oom Elemir beweert dat de schrijver van de geheimzinnige Spaanse tekst door een storm op de kust van een eiland werd geworpen en dit eiland, een overblijfsel is van het verzonken Atlantis...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

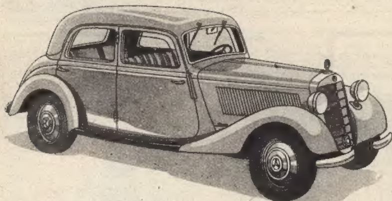

(Wordt voortgezet.)

De MERCEDES keerde weer

MERCEDES 170 D : 4 cylinders — 4 versnellingen — lengte : 4,28 m. — breedte : 1,63 m. — gewicht : 1.245 kg. — verbruik : 6 liter Fuel Oil/100 km. — Maximum snelheid : 100 km. per uur..

De autowereld heeft ook zijn aristocratie. De namen ROLLS-ROYCE, BENTLEY, PACKARD, LINCOLN, CADILLAC, ALFA-ROMEO, BUGATTI, DELAGE, DELAHAYE, DAIMLER, MERCEDES, het zijn namen die klinken als een klok en allen hebben ze iets gemeen : hun prijs, doch daarover zullen we het liefst niet hebben, en hun gehechtheid aan de « traditie » of, indien je wilt, de afkeer van de hypermoderne lijn. Het is om deze reden b.v., dat de Bugatti nog steeds met zijn ouderwetse wielen bolt, terwijl het systeem der onafhankelijke wielen toch over heel de wereld en bij alle automerken ingang heeft gevonden.

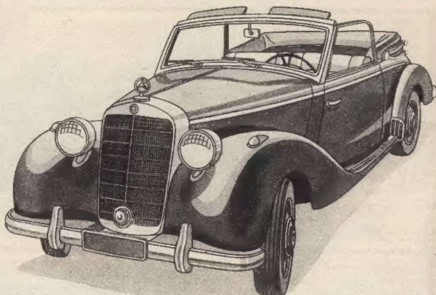
De MERCEDES is nog zo'n waardig exemplaar dat de nodige afkeer heeft voor de stroomlijn, nog steeds een calende in vorm van een bijenkorf heeft en zijn carrosserie slechts heel langzaam, als het ware met tegenzin, een modern kleedje past. Laten we hier onmiddellijk aan toe voegen, dat de Mercedes oersterk zijn en hun passagiers zo'n weelde en comfort bieden dat deze wagens sedert lang wereldfaam verwierven.

In 1901 reed de eerste Mercedes-Benz de fabriek uit. Het was op dit ogenblik nog een half-Spaanse, half Duitse firma, die echter spoedig volledig in Duitse handen overging. Gedurende de volgende jaren behaalde de Mercedes vele overwinningen tijdens internationale wedstrijden en kreeg een wereldvermaardheid. Naast sportmodellen bouwde Mercedes ook toeristenwagens, die om hun kwaliteit zeer in trek waren. Enkele jaren vóór de wereldoorlog 1940-1945 bereikte de Mercedes het toppunt van zijn roem. Op alle grote wedstrijden ging de wagen met de eerste prijs aan de haal. De belangrijke ondersteuning, welke de firma in die tijd van de staat kreeg, was hieraan zeker niet vreemd.

Na de oorlog kwam de Mercedes, ietwat schuchter, terug op de wereldmarkt met twee oude modellen : de 170 Diesel en de 170 V en ze hadden nog aftrek ! Thans zien we twee nieuwe wagens : de 220 en de 300.

De 170 Diesel is absoluut niet modern van lijn, maar toch bezit ze nog interessante kwaliteiten. Daar is vooreerst haar zuinigheid. De 170 Diesel is per kilometer de goedkoopste wagen. Ten tweede valt haar degelijkheid aan te stippen. Iedere medaille heeft een keerzijde, ook deze : de versnellingen kunnen niet vlug genoeg ingeschakeld worden en men vindt niet overal de « Fuel-Oil », die voor de motor nodig is. De 170 Diesel mist ook de baanvastheid der moderne wagens.

De 170 V. gelijkt in alle opzichten op de 170 D., doch loopt met gewone benzine. Ze is eveneens heel sterk, bijna onverslijtbaar, en heeft dezelfde gebreken : moeilijke versnelling en minder goede baanvastheid.

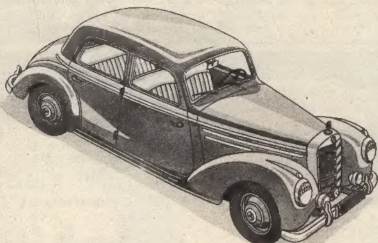

MERCEDES 170 S : 4 cylinders — 4 versnellingen — lengte : 4,45 m. — breedte : 1,70 m. — gewicht : 1.220 kg. — verbruik : 10 liter per 100 km. — maximum snelheid : 120 km. per uur.

De 170 S. ziet er al veel mooier uit en de luxe-exemplaren zijn uitgerust met alle denkbaar comfort. Boven de 100 km. per uur is de baanvastheid minder goed. De wagen is bovendien te zwaar in verhouding tot de kracht van de motor. Het overschakelen van de ene snelheid naar de andere gaat daardoor eerder langzaam.

De 220 is uitgerust met een krachtiger motor en daardoor veel beter. Het comfort in deze wagen is nog groter.

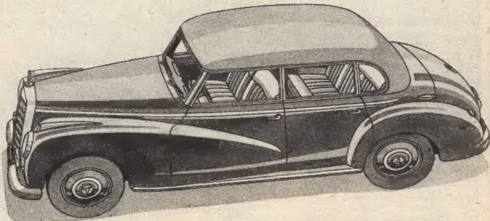
De interessantste creatie van de MERCEDES-BENZ-fabrieken is de 300. Dit is een elegante, moderne, comfortabele wagen met een sterke en « nerveuze » motor. De 300 brengt ook een nieuwigheid : twee kleine electrische motors vangen de schokken achteraan in de wagen op. Dank zij dit systeem, voelen de reizigers de slechte wegen veel minder. De aristocratische, fijne Mercedes 300 zou volmaakt zijn, ware de prijs minder gepeperd !

De meesterstukjes van de firma :

MERCEDES 220 : 6 cylinders — 80 P.K. aan 3.470 toeren per minuut — 4 versnellingen — lengte : 4,51 m. — breedte : 1,70 m. — gewicht : 1.325 kg. — verbruik : 11 liter per 100 km. — maximum snelheid : 140 km. per uur.

MERCEDES 300 (rechts) : 6 cylinders — 115 P.K. aan 3.300 toeren per minuut — 4 versnellingen — lengte : 4,95 m. — breedte : 1,85 m. — gewicht : 1.690 kg. — verbruik : 14 liter per 100 km. — maximum snelheid : 155 km. per uur.

UIT DE VIER WINDSTREKEN

DIT GEBEURT NU EENS BIJ ONS !

ZONDAG 7 OCTOBER werd te Gent een vergadering gehouden van een van de eigenaardigste verenigingen van ons land. Moest er zo 'n societeit in Amerika bestaan, dan ware de hele wereld reeds op de hoogte van het geval. Ziehier waarover het gaat : In 1676 stierf te Venetië Jan Thierry, een schatrijke koopman, die zijn millioenenerfenis bij testament aan zijn erfgenamen naliet. Dit testament werd door een samenloop van omstandigheden nooit uitgevoerd en nu hebben de nakomelingen zich verenigd om hun rechten te doen gelden. (Het hoeft niet gezegd, dat er enkele honderden « rechthebbenden » zijn.) Het programma van die vergadering zag er als volgt uit :

Opening van de vergadering om 13 uur, in het Hotel Cambrinus, in de Vlaanderenstraat. Sprekers : Dhr De Lisser, directeur van de IFST, De Vleer, organisator en propagandaleider, *en dhr Thiré, genealoog. Op de agenda stonden : Voorstelling door de letterkundige Antoon Thiry,* afdelingsvoorzitter voor Vlaanderen, *openingsrede door de directeur, voordracht « Gezamenlijk naar ons doel » door dhr De Vleer,* aanwerving van nieuwe leden *(ja, zó stond het op 't programma !). Practische wenken voor de opbouw van genealogische documentatie door dhr Thiré en slotwoord door de* afdelingsvoorzitter...

WIST JE ?

— *dat de kripzolen die thans zozeer in zwang zijn, voor het eerst gezien werden in Engeland in het jaar 1921 ?*
— *dat te Parijs gemiddeld iedere dag twee mensen door een auto doodgereden worden ?*
— *dat berekend in Franse munt het pensioen van een divisiegeneraal in Frankrijk 930.000 frs, in Engeland 1.950.000 frs en in de Verenigde Staten 3.175.000 frs bedraagt ?*
— *dat men op de Handelsbeurs van Frankfort een vulpen kon zien die met water gevuld wordt ? In de koker bevindt zich een oplosbare inktstof die anderhalf jaar kan meegaan !*
— *dat de Verenigde Staten 1.780* dagbladen *bezitten, de Engelsen 121, de Fransen 164 en de Belgen 53 ?*
— *dat meer dan de helft van al de radiotoestellen van heel de wereld (53 t.h.) zich in de U.S.A. bevinden, en een vijfde van de bioskopen (20.239 van de ongeveer honderdduizend cinema's van onze planeet) ?*
— *dat er in 1805 reeds een duivenbond bestond in het land van Herve ? Deze bond richtte vluchten in naar Frankfort.*

VAN SLAPEN GESPROKEN

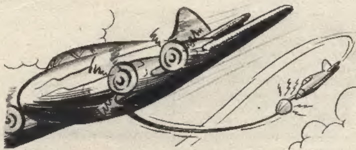

IN een ziekenhuis in Brescia slaapt een dertigjarige vrouw al sedert meer dan honderd dagen. Het betreft hier de ziekenverpleegster Candida Soncini die zich tijdens een bezoek van haar ouders plotseling zeer vermoeid voelde en in 'n zware slaap viel. Daar ze maar niet wou ontwaken, riepen haar ouders de hulp van de geneesheren in, die er echter niet in slaagden hun ziekenverpleegster te wekken. Ze vinden zelfs de oorzaak niet van deze eigenaardige slaapziekte !

Waar men sommige mensen niet kan wakker maken, zijn er anderzijds toch zoveel die de slaap niet kunnen vinden. Vooral in de Verenigde Staten schijnt dat een grote plaag te zijn. Maar de Amerikanen vinden op alles wat, en nu hebben ze weer een oplossing gevonden voor de mensen die de slaap niet kunnen vatten. Er worden thans long playing-platen in de handel gebracht door psychiaters. Deze platen kennen een reusachtig succes. Gedurende achttien minuten hoort men steeds zachter zeggen : *Ontspan uw spieren !... Verroer niet meer... Uw ogen vallen toe... U hebt last om te slapen... U sluimert in...* En het schijnt dat die remedie helpt...

VLIEGTUIGEN WORDEN BEVOORRAAD IN DE LUCHT

TIJDENS het jongste festival van de Britse militaire luchtvaart werd een nieuw systeem van luchtbevoorrading in brandstof van de raketvliegtuigen getoond. Een reusachtige bommenwerper vliegt voor een jachttoestel en werpt een lange darm uit die eindigt op een grote trechter. Het jachttoestel heeft in de neus van zijn romp een stalen buis die de trechter aantrekt op een geheim gebleven manier en dan 1.000 liter brandstof per minuut inzuigt !

De grenadier VICTORIA presenteert... DE TIJGERKOOI

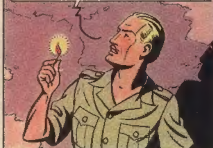

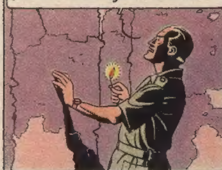
(Wordt voortgezet.)

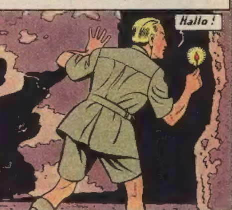

(1) Nieuw bekeerden

(Wordt voortgezet.)